

Bika,

Nog elke dag denk ik aan je

Nog elke dag geef ik je een kus

Nog elke dag praat ik tegen je

Dit zal ik blijven doen, zo lang als ik me daar "goed" bij voel...

Bika, mijn eerste hond, voor Cees de tweede, was bij ons sinds 22 december 2006. We hebben haar op die dag opgehaald in het asiel in Bruchem. Ik ben nog nooit zo zenuwachtig geweest als toen. Een gezonde spanning, voor wat ons te wachten stond....Een week eerder waren we al een keer in het asiel in Bruchem geweest, om te kijken naar een ander hondje dat we hadden zien staan op internet. Toen we dit hondje in het echt zagen, was het een kleiner beestje dan dat we gedacht hadden. Bika (toen nog Mamica) kwam heel rustig om het hoekje kijken en zocht al vrij snel onze aandacht. Meteen ook nieuwsgierig naar haar natuurlijk...Met Bika en een andere hond hebben we toen een klein ommetje gemaakt buiten het asiel en Bika liep heel rustig mee. Terug in het asiel nog even overlegd en wat meer te weten gekomen over de achtergrond van Bika. Het bleek een Bosnisch hondje via een stichting (Stichting Dierenopvang Bosnië) mee naar Nederland genomen en in het asiel geplaatst om van daaruit in Nederland geadopteerd te kunnen worden. Cees was wat sneller overtuigd dan ik, dat Bika het hondje was waar we voor moesten kiezen, maar vanaf de tijd dat ze bij ons was, was ik ook heel snel overtuigd. Wat een lieverd was ze...

Ze was al heel snel gewend bij ons en ook bij familie ging ze graag op bezoek. We namen haar eigenlijk overal mee naar toe. Ze was een echte mensenhond en kwam heel vrolijk naar je toe met haar kopje op en neer bewegend en haar staart flink aan de kwispel. Honden vond ze ook wel leuk, maar ze was er niet eentje die heel veel speelde. Het was meer een echt knuffelbeest en kon slapen als de beste. Ze had wel een paar honden, waar ze het heel goed mee kon vinden, meestal lieve knappe mannetjes hier uit de buurt. Ook dan leek het of ze echt vreugdesprongetjes maken als ze op ze afliep, heel mooi om te zien. Veel mensen dachten dan ook dat ze nog een pup was.

Op een gegeven moment kregen we het gevoel dat het misschien goed zou zijn als we voor Bika een maatje zouden zoeken en dit is eigenlijk vrij snel gelukt. We hadden Bika ruim een jaar, toen we op de website van de stichting een heel lief zwart met bruin hondje zagen staan, Mala genaamd. Daar moesten we snel bij zijn, dacht ik, dus hebben we meteen naar Maastricht gebeld waar het hondje in de opvang zat bij Lilian Buttiëns. Bika hadden we meegenomen en die heeft zich de hele middag vermaakt met de hondjes bij Lilian in huis. Mala was toen nog erg onzeker en dook weg zodra je haar benaderde. De week daarop, zondag 13 januari 2008, werd Mala aan ons gezinnetje toegevoegd. Heel angstig nog en bij elk hard geluid of een beweging van ons, dook ze onder de grote tafel in de woonkamer. Dat duurde een week of 2 ongeveer. Toen begon ze wat vrijer te worden en ook tussen Bika en Mala ging het eigenlijk al vrij snel heel goed. Niet dat ze meteen naast elkaar gingen liggen of dat Bika nu opeens heel veel ging spelen, maar dat is in de loop van de tijd wel gegroeid.

Ze hebben lekker tegen elkaar aan gelegen op een groot kussen in de huiskamer, soms ook samen op de bank en er is een periode geweest dat ze heerlijk met elkaar stoeiden.

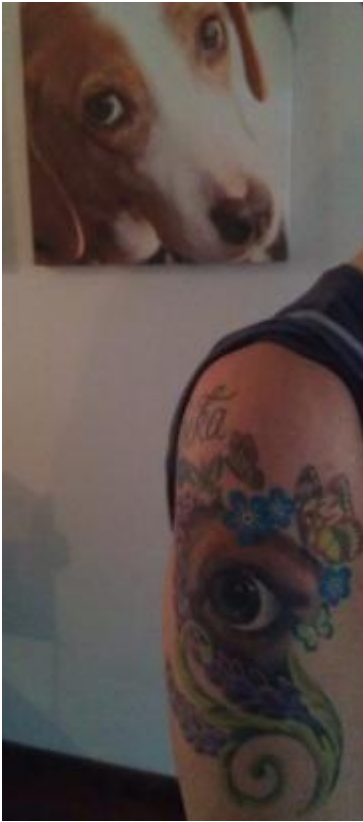
Bika bleef toch meer de grote knuffel en Mala het speelhondje, zodat wij vaker Mala's tegenstander waren in een stoeispiel dan Bika, maar toch hielden de beestjes heel veel van elkaar. Mala liep tijdens een wandeling altijd in het tempo van Bika, ze paste zich altijd aan, vooral toen we wisten dat Bika ziek was aan haar nieren (chronisch nierfalen). Dit is bij haar geconstateerd in augustus 2011. Ze heeft daarna nog een hele ervaring gehad toen we haar op een nier dieet hebben gezet en haar dagelijks medicijnen moesten geven. Ze speelde als nooit tevoren, zo wel in huis als buiten. Ze speelde met een balletje, hapte naar eikeltjes, daagde Cees daarbij uit, echt geweldig om te zien. Ze heeft ook nog heerlijk genoten van de sneeuw in de winter van 2011/2012, waar we nog hele mooie filmpjes van hebben gemaakt. Ze vond het nier dieet heerlijk en heeft het daar nog ruim een half jaar heel goed op gedaan, gelukkig.

Dat Bika iets mankeerde, merkte Mala maar al te goed. Ze paste haar looptempo nog wat meer aan en keek vaak op of om of alles wel goed ging met Bika, zo lief...Ook als Bika in huis een vreemd geluidje maakte of haar gedrag was wat anders dan anders, hield Mala haar heel goed in de gaten.

Dit was ook zo, de laatste nacht, voordat we afscheid hebben genomen van Bika. Dit was de nacht van 28 op 29 april van 2012, toen het die laatste week heel snel achteruit was gegaan met haar. Ik heb toen beneden geslapen op de bank, omdat ik voor mezelf duidelijk wilde hebben dat we Bika nu niet langer moesten laten lijden en haar van haar pijn moesten verlossen. Ze was die nacht heel onrustig, ging van het ene naar het andere kussen en heeft, voor zover ik heb meegekregen heel onrustig en weinig geslapen. Ik heb haar af en toe een aai gegeven en tegen haar gepraat en ik was er na die nacht wel van overtuigd, hoe moeilijk ik het ook vond, dat we afscheid van haar moesten nemen. Cees heeft 's ochtends de dierenarts gebeld of we die middag langs konden komen. Wat een emoties maakt dat los. Nog nooit heb ik zoveel gehuild en ook op het moment dat ik dit schrijf houd ik het niet droog. We hebben Bika op het kussen waar ze als laatste op is gaan liggen in de auto gelegd en zijn samen met Mala naar de dierenarts gegaan. Een heel verdrietig en erg moeilijk afscheid. Toch was mijn gevoel er "goed" bij, omdat ze nu de rust had gekregen die ze nodig had.

Ik moet wel nog melden dat de dag voordat we afscheid van haar hebben genomen, ze een moment van ervaring had. Cees wilde 's middags met Mala gaan wandelen en riep haar bij zich. Heel onverwacht stond Bika ook op om haar riempje om te laten doen. Dit had ze eerder niet meer gewild, ze kon dit niet meer opbrengen. Het leek nu alsof ze doorhad dat dit de laatste kans was om nog een keer naar buiten te gaan met ons en ik heb dus ook snel mijn jas aangetrokken en ben meegegaan. Ik heb Bika's riem vastgehouden en we hebben met z'n vieren heel rustig een wandeling richting het parkje in de buurt gemaakt. Echt in Bika's tempo gewoon omdat we wisten dat dit waarschijnlijk de laatste keer zou zijn. Cees heeft nog wat filmpjes gemaakt en heel dierbare foto's. Ik kon het niet droog houden tijdens de wandeling, zo confronterend...Thuis aangekomen, maakte Cees nog een foto toen Bika en Mala bij de woonkamerdeur stonden en toen kwispelde Bika voor de laatste keer met haar staart. Dat moment vergeet ik nooit meer...

De as van Bika hebben we bewaard en staat in de woonkamer in een mooi doosje. Bijna elke avond steken we er een kaarsje bij aan. Er staan een paar foto's van Bika bij en we zorgen er ook voor dat er bijna altijd een bosje bloemen of iets anders moois op het gedenkplekje staat. Ook haar halsband ligt op die plek...Ik heb in een klein kettinghangertje wat as van haar gedaan en probeer de ketting zoveel mogelijk te dragen, vooral als ik wat geluk nodig heb of me niet zo goed of onzeker voel.

Als herinnering aan Bika heb ik ook een tattoo op mijn rechterbovenarm laten zetten, zodat ze altijd bij me in de buurt is. Op de foto hieronder zie je de tattoo en de foto, waarop de tattoo gebaseerd is (het rechteroog van Bika).

Lieve Biek, ik mis je nog steeds enorm. Je was (en blijft) onze grootste lieverd en zit voor altijd in ons hart. Ik ben zo blij dat we ruim 4 jaar van je hebben mogen genieten...♥.

Mijn vader liet het volgende achter op mijn Facebook pagina op 30 april (een dag na haar overlijden) met onderstaande foto erbij:

Ik was ooit bang voor honden; Bika hielp me er van af.

Dit raakte me enorm en is zo waar...

Bregje en Cees